

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Š. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 11. 2015, č. j. 51 A 11/2014 – 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce Š. K. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 11. 2015, č. j. 51 A 11/2014 – 76, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Hradci Králové, (dále také „krajský soud“), napadeným rozsudkem ze dne 12. 11. 2015, č. j. 51 A 11/2014 – 76, zamítl žalobu Š. K., kterou se domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, (dále také „žalovaný“ nebo „žalovaný správní orgán“), odboru dopravy, ze dne 7. 4. 2014, č. j. OD 234/14-2/67.1/14066/NL, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Turnov, odboru dopravního, (dále též „správní orgán“), ze dne 6. 1. 2014, č. j. OD/14/660/PRS, p.č. 3/14. Tímto prvostupňovým správním rozhodnutím byl Š. K. uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 18 odst. 3

téhož zákona tím, že dne 6. 7. 2013 v 11:52 hod., řídil na pozemní komunikaci R/10 v katastru obce Příšovice, ve směru na Prahu, kde je povolena nejvyšší rychlost 130 km/hod., motorové vozidlo tovární značky Nissan GT-R, RZ X a hlídkou Policie České republiky, OSD Liberec, mu byla naměřena za použití radarového rychloměru RAMER 10C rychlost jízdy 203 km/hod., resp. při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 %, rychlost 196 km/hod., v důsledku čehož překročil nejvyšší povolenou rychlost o 66 km/hod., a za toto protiprávní jednání mu byla uložena pokuta ve výši 8.000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, na dobu 10 měsíců.

Jde-li o rozhodná skutková zjištění, dospěl krajský soud i s poukazem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu k jednoznačnému závěru, že předmětné vozidlo, jímž byl spáchán posuzovaný přestupek, řídil žalobce. Tím, že tomuto jedoucímu vozidlu byla naměřena rychlost jízdy 203 km/hod., resp. při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 %, rychlost 196 km/hod., byla žalobcem naplněna skutková podstata přestupku, z jehož spáchání byl správními orgány uznán vinným.

Krajský soud především dospěl k závěru, že je věcí taktiky obhajoby, v které fázi řízení a před jakým orgánem (zda správním orgánem prvního stupně, žalovaným správním orgánem nebo až před krajským soudem) začne předestírat vlastní skutková tvrzení. Obhajoba však musí vzít na vědomí, že pokud zůstane před správním orgánem nečinná, může to mít pro ni nepříznivé důsledky. Tak tomu bylo i v této věci. Jelikož žalobce zůstal po celé správní řízení nečinným, správní orgány při svém rozhodování vycházely z podkladů, jež měly k dispozici (oznámení přestupku, úřední záznam o kontrole žalobce z důvodu nedodržení nejvyšší povolené rychlosti, ověřovací list použitého silničního radarového rychloměru Ramer 10 C, fotodokumentace zaznamenávající měřené vozidlo, osvědčení o absolvování odborné přípravy pprap. M. Č. pro užívání a údržbu silničních rychloměrů Ramer 10 C). Z těchto podkladů jednoznačně vyplývá, že měření bylo provedeno způsobilým měřicím zařízením a příslušným policejním orgánem. Zcela neopodstatněné a účelové jsou námitky žalobce, že „vlastně ani neví, za který přestupek byl potrestán, a kdy a kde k němu došlo“. Ostatně žalobce při kontrole ani nebrojil proti provedení měření a jeho výsledku. Žalobce si proto musel být dobře vědom toho kdy, kým a za jaký přestupek byl stavěn policejním orgánem.

Krajský soud neshledal, že by na danou věc dopadaly žalobcem poukazované judikáty Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 28/2010 či sp. zn. 9 As 80/2014. V této věci šlo o překročení rychlosti na rychlostní komunikaci R/10 a z tohoto důvodu byla bez významu přesná pozice vozidla na této komunikaci. Nešlo-li o spor, zda došlo ke změření rychlosti na rozhraní dvou povolených rychlostí (zda v obci nebo již mimo obec), je potom zcela neopodstatněný požadavek žalobce, aby ve správním rozhodnutí byla uvedena přesná lokace místa spáchání jeho přestupku. Vymezení místa přestupku způsobem užitým správními orgány bylo tudíž zcela vyhovující.

Krajský soud považuje skutkové okolnosti zjištěné správními orgány za dostačující, a proto podle jeho názoru nebylo třeba skutková zjištění nikterak doplňovat, ani nebylo nutné již provedené důkazy opakovat. Chtěl-li pak žalobce s přispěním předkládaného „odborného posudku“ doplnit skutková zjištění, měl tak učinit již ve správním řízení. Je tomu tak proto, že správnímu soudu nepřísluší při přezkoumávání zákonnosti správních

pokračování

rozhodnutí vést dokazování o skutkových novotách (správní soud není kvazi odvolacím správním orgánem).

Obdobně krajský soud odmítl i nová skutková tvrzení žalobce ohledně námitek týkajících se správnosti měření a kompetentnosti obsluhy měřicího zařízení. Ve správním řízení v tomto směru nevznikla žádná pochybnost. Měření bylo provedeno standardním měřicím zařízením, a to policejním orgánem k tomu zákonem zmocněným. Žalobce přitom v průběhu přestupkového řízení nevzněl žádné námitky tohoto typu. Proto za stavu, kdy spáchání daného přestupku vyplynulo z důkazů, jež byly již součástí správního spisu, bylo nadbytečné opatřovat ještě důkazy další. Krajský soud proto neshledal sebemenší důvod, aby k jednání předvolal jako svědky policisty, kteří se měření zúčastnili a zkoumal jejich předpoklady a postupy měření.

Důkazní řízení v uvedeném směru bylo ostatně širší, než jen odkaz na jednu fotografii. Tato skutečnost vyplývá z protokolárního záznamu ústního jednání ze dne 26. 11. 2013, jenž proběhl před správním orgánem. Oznámení o přestupku, fotodokumentace se záznamem měření vozidla, ověřovací list radarového rychloměru a osvědčení o proškolení obsluhy, byly za daného stavu zcela dostatečné k objasnění skutkového stavu věci.

Protože žalobce námitky obsažené v žalobě neučinil předmětem odvolacího řízení, nemůže se nyní účinně domáhat zpochybnění skutkových závěrů správních orgánů. Jednání žalobce tak lze po právu označit jako zjevně účelové, obstrukční a neodpovídající smyslu a účelu plné jurisdikce. Protože podklady použité k prokázání žalobcovy viny byly postačující a o skutkovém stavu nevznikly v přestupkovém řízení žádné důvodné pochybnosti, bylo možné v soudním řízení správním vycházet z takto zjištěného skutkového stavu.

Krajský soud má za to, že neobstojí ani námitka žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Z těchto rozhodnutí je patrné, jaký skutkový stav vzaly správní orgány za rozhodný a jak uvažily o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech. Za situace, kdy žalobce podal pouze blanketní odvolání, nemohl důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznán vinným z přestupku. Domníval-li se proto žalobce, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Vzhledem k provedení dokazování ve správním řízení a ke zjevně účelové pasivitě žalobce (jeho zmocněnce), nelze proto jeho námitky, směřující proti nesprávnému skutkovému zjištění projednat v řízení před správním soudem (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43). Provádění důkazu výše zmíněným odborným posudkem nebylo na místě jednak proto, že skutek byl dostatečně prokázán, a jednak z toho důvodu, že se jím žalobce snažil doložit novou skutečnost, kterou nepřipustně účelově uplatnil až v řízení o žalobě. Ze všech uvedených důvodů krajský soud podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce Š. K. jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, kterou opřel o důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel především krajskému soudu vytýká nepřezkoumatelnost jeho rozsudku, který považuje za příliš obsáhlý. Rozsah 18 stran formátu A4 nadměrně zatěžuje nejen účastníky řízení, ale jistě bude nad míru obvyklou zatěžovat i Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti (brání stěžovateli v pochopení podstaty důvodů, pro které byla jeho žaloba zamítnuta).

Rozsudek krajského soudu je nadto nepřezkoumatelný pro nedostatečnou specifikaci místa spáchání přestupku v popisu skutku obsaženého ve výroku správního rozhodnutí. Správní orgány místo spáchání přestupku vymezily pouze tak, že jde o: „*pozemní komunikaci R/10, v katastru obce Příšovice, ve směru na Prahu*“, což není dostatečné. V tomto směru je zapotřebí znovu odkázat na judikáty Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 28/2010 a 9 As 80/2014. Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani vyjádření žalovaného k žalobě, který uvedl, že v záznamu měření jsou přesné souřadnice GPS a že místo měření bylo poblíže výrobní haly firmy Grupo Antolín. Podstatné je ale to, že uvedená přesná specifikace není zachycena v samotném výroku správního rozhodnutí. Pokud na tento nedostatek krajský soud nerefletoval a vyslovil názor, že místo spáchání přestupku (měření) bylo dostatečně určeno, je jeho rozsudek nejen nepřezkoumatelný, ale i nesprávně právně posouzený z hlediska náležitosti výroku rozhodnutí.

Dostatečně odůvodněný a důkazně podložený není ani závěr krajského soudu, jímž se vypořádal s žalobní skutkovou a právní argumentací o tom, že neví, za který přestupek byl vlastně trestán a kdy a kde k němu došlo (správní soud pouze uvedl, že má tvrzení tehdejšího žalobce za účelová). Argumentace, jakou krajský soud zvolil (stěžovatel ví, za co je vlastně trestán), je neakceptovatelná, neboť je vlastní totalitním a nedemokratickým režimům. V odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozsudku krajského soudu mělo být perfektně uvedeno, kdy, jak a kým byl kontrolován a za jaký přestupek mu je vlastně sankce ukládána (tedy, zda za tvrzenou první jízdu nebo za druhou, kdy si jel koupit cigarety). Je tomu tak proto, že neví, při které jízdě byl vlastně stavěn orgánem policie – zda při jízdě před koupí nebo až po koupí cigaret. K tomuto ale nedošlo. Není možno rozumět ani použitému termínu „katastr obce Příšovice“, neboť takový pojem platný právní řád nezná. Za účelem bližší specifikace místa spáchání přestupku se proto domáhá provedení důkazu čtením internetové aplikace mapy.cz, s vyznačenou délkou silnice R/10 v obci Příšovice.

Stěžovatel důvodu kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. podřazuje i své tvrzení o vadách řízení před správními orgány spočívajících v tom, že v řízení o přestupku především nebylo spolehlivě osvědčeno, že policista pprap. M. Č., OEČ X, skutečně absolvoval odbornou přípravu pro užívání a údržbu silničních rychloměrů Ramer 10C. Této skutečnosti si byla vědoma i samotná policie, která do spisu přiložila kopii Osvědčení Policie České republiky č. 7/12 ze dne 12. 4. 2012. Tato listina je ale nevěrohodná, neboť nemá předepsané náležitosti dokumentu vyhotoveného Policií České republiky (neobsahuje číslo jednací nebo evidenční číslo, ani referátník). Je proto i v rozporu se závazným pokynem policejního prezidenta č. 221/2011, kterým se vydává spisový řád Policie České republiky, účinný od 1. 1. 2012. Z tohoto důvodu proto navrhuje jako důkaz výpověď svědka – policisty Č., čtení spisového řádu policie i samotného dokumentu o proškolení tohoto policisty.

pokračování

Stěžovatel v neposlední řadě také dovozuje, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto, že krajský soud nereflektoval jeho návrh na provedení důkazu „odborným posudkem ze dne 5. 12. 2013“, neprovedl jej a ani se jím blíže nezabýval. Tento důkaz však vyvrací skutkové závěry správních orgánů obou stupňů, resp. prokazuje, že obsluha měřicího zařízení (krom pochybností o jejím proškolení) použila měřicí zařízení v rozporu s návodem k obsluze. Správní orgány pochybily, pokud výstupy z takového zařízení považovaly za bezvadný důkaz, jehož vypovídací hodnota nemůže být nijak zpochybněna. Při měření přitom nebyl dodržen úhel sklonu radarového svazku od osy měřicího zařízení předepsaný „Návodem k obsluze“, což má vliv na výslednou hodnotu naměřené rychlosti. Uvedené mělo za následek, že skutek, který je mu kladen za vinu, nebyl dostatečně prokázán. Rozsudek je pak i v tomto směru nezákonný.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný Krajský úřad Libereckého kraje se ve svém písemném vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje s právními závěry krajského soudu a setrvává na svém právním názoru vysloveném v odůvodnění rozhodnutí ze dne 7. 4. 2014, č. j. OD 234/14-2/67.1/14066/NL. Rozsudek krajského soudu proto považuje za přezkoumatelný i věcně správný. Doplnění kasační stížnosti, které mu bylo soudem zasláno k vyjádření, se dílem týká i jiné věci, a proto se blíže ke kasační stížnosti nebude vyjadřovat. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3, 4 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podává z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, pro nedostatečnou skutkovou zjištění v řízení před správními orgány a také pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu.

Jde-li o vytýkanou nepřezkoumatelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o vlastnost rozhodnutí správního soudu, ke které je povinen přihlížet z úřední povinnosti. K posouzení této vady řízení musel Nejvyšší správní soud přistoupit přednostně. Je tomu tak proto, že by bylo přinejmenším předčasné, aby se nejdříve zabýval právním posouzením věci samé, byl-li by současně napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný nebo byl-li by založen na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Rozhodující správní soud není přitom limitován dispoziční zásadou (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. či § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu),

podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat především vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nálezní Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I ÚS 741/06, (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že *„odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“*. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I ÚS 1534/08, (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: *„Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“*

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“*. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, vyplývá, že: *„Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“*. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud *„z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“*. Judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je jinak společný závěr, že *„není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci*

pokračování

účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“.

Stranou pozornosti Nejvyššího správního soudu nezůstala ani otázka přezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž se Nejvyšší správní soud vyslovil, že: „V rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt, zahajovaného z úřední povinnosti (ex officio), jako jedné ze základních forem správního trestání je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů ve smyslu § 3 správního řádu z roku 2004, jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona“. V rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2412/2011, vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, že: „Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu z roku 2004 v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 téhož zákona lex specialis. Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat § 82 odst. 4 správního řádu (zásady koncentrace řízení). Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, nedopadá.“

Obecně lze tedy ve vztahu k přezkoumatelnosti, resp. nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí vztáhnout premisy a závěry upravující přezkoumatelnost rozhodnutí správních soudů, jak byly vytýčeny již shora.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního soudu v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

Totožné platí i ve vztahu ke správním rozhodnutím.

Z výroku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 6. 1. 2014, č. j. OD/14/660/PRS, p.č: 3/14, je patrné, že stěžovatel Š. K. byl tímto rozhodnutím uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením ust. § 18 odst. 3 téhož zákona tím, že dne 6. 7. 2013 v 11:52 hod., řídil na pozemní komunikaci R/10 v katastru obce Příšovice, ve směru na Prahu, kde je povolena nejvyšší rychlost 130 km/hod., motorové vozidlo tovární značky Nissan GT-R, RZ X a hlídkou Policie České republiky, OSD Liberec, mu byla naměřena za použití radarového rychloměru RAMER 10C rychlost jízdy 203 km/hod., resp. při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$, rychlost 196 km/hod., v důsledku čehož překročil nejvyšší povolenou rychlost o 66 km/hod., a za toto protiprávní jednání mu byla uložena pokuta ve výši 8.000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, na dobu 10 měsíců.

O odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný správní orgán tak, že se odvolání zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.

Z výrokových vět správních orgánů je zřejmé, kdo se protiprávního jednání dopustil (Š. K., narozen dne X). Tato skutečnost ostatně nebyla mezi účastníky řízení spornou.

Dostatečně z nich také vyplývá, kde se tohoto jednání stěžovatel dopustil (*na pozemní komunikaci R/10, v katastru obce Příšovice, ve směru na Prahu*). Šlo tedy o katastrální území obce Příšovice (termín katastr obce je soudu srozumitelný), kde je jinak maximální povolená rychlost 50 km/hod., ale současně i na rychlostní komunikaci R/10 ve směru na Prahu, která podle předpisů umožňuje maximální rychlost vozidel vyšší, tj. 130 km/hod. Taková specifikace místa spáchání přestupku je z hlediska předmětu sporu mezi účastníky řízení dostatečná. Vyplývá z ní jednoznačně, že nejvyšší dovolená rychlost na úseku komunikace, kde Policie České republiky prováděla měření a kudy projížděl i stěžovatel, byla právě 130 km/hod. Bližší specifikace místa spáchání přestupku (např. požadovanými souřadnicemi GPS), by v tomto případě byla zcela nadbytečná s nádechem přepjatého formalismu. Přepjatým formalismem by bylo i to (jak požaduje stěžovatel) vyžadovat na správním orgánu, aby do výroku svého rozhodnutí pojal co nejpodrobněji, kdy, jak a kým byl stěžovatel kontrolován.

Z výrokových vět přitom zřetelně vyplývá, kdy se stěžovatel tohoto jednání dopustil (*dne 6. 7. 2013, v 11.52 hod.*). Tento údaj je plně dostačující, neboť jednoznačně identifikuje okamžik spáchání přestupku stěžovatelem. Zcela nerozhodná (ale na druhou stranu nesporně originální) je nyní předesíraná sporná otázka, zda ke spáchání přestupku stěžovatelem v daném místě došlo v okamžiku, kdy týmž místem projížděl téhož dne před, nebo až po té, co si v obci Příšovice koupil cigarety.

Z výrokových vět správních orgánů je rovněž zřejmé, jakým jednáním se měl stěžovatel protiprávního činu dopustit (*rychlostí jízdy 203 km/hod., resp. 196 km/hod.*). Správní orgány zde uvedly, že k protiprávnímu jednání kladenému stěžovateli za vinu došlo tím, že řídil přesně specifikované vozidlo (*osobní vozidlo tov. zn. Nissan GT-R, RZ X*),

pokračování

rychlostí překračující maximální dovolenou rychlost o 66 km/hod. Bezpečně tak bylo zjištěno vozidlo, kterým stěžovatel posuzovaný přestupek spáchal.

Současně z výrokových vět vyplývá i to, prostřednictvím jakého technického přístroje bylo protiprávní jednání stěžovatele zjištěno (*rychloměrem RAMER 10C*). Byl tak zcela jednoznačně a nezaměnitelně identifikován technický prostředek, který protiprávní jednání stěžovatele nejen zjistil, ale i zaznamenal. V souvislosti s podaným odůvodněním pak i vyplývá, kým bylo toto technické zařízení obsluhováno (k tomu příslušným orgánem – hlídkou Policie České republiky).

Z předestřených výrokových vět správních orgánů vyplývá i to, jaké právní předpisy svým jednáním stěžovatel porušil, resp. jakou skutkovou podstatu přestupku naplnil [ust. § 18 odst. 3 a ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu] a v neposlední řadě i to, jaká mu za toto protiprávní jednání byla správními orgány udělena sankce (pokuta ve výši 8.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců).

Za tohoto skutkového stavu věci proto zcela ob stojí právní názor krajského soudu, že napadená správní rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná pro stěžovatelem vytykanou nedostatečnost či nesrozumitelnost jejich výroků.

Z uvedených důvodů proto není nepřezkoumatelný ani napadený rozsudek krajského soudu proto, že by věcně přezkoumal nepřezkoumatelná správní rozhodnutí. Tento rozsudek není ani nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (otázky přezkoumatelnosti správních rozhodnutí), pokud vyslovil právní názor, že napadená správní rozhodnutí jsou přezkoumatelná.

Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný pro vytykanou nesrozumitelnost z důvodu obsáhlého odůvodnění (18 stran formátu A4), ani proto, že by argumentace správního soudu byla neakceptovatelná, neboť je cit.: „*vlastní totalitním a nedemokratickým režimům*“. Je tomu tak proto, že odůvodnění rozsudku předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Čím podrobněji tedy krajský soud předestře své úvahy, které jej vedly k výroku jeho rozsudku, tím větší dává prostor účastníkům řízení k uplatnění jejich práv. Účastníci řízení tak mají více než dostatečnou možnost brojit proti všem úvahám, které krajský soud vedly k vydání napadeného rozsudku. Stěžovatel se proto mýlí, dovozuje-li, že obsáhlé odůvodnění rozsudku krajského soudu brání účastníkům řízení nebo kasačnímu soudu v tom, aby vystihli podstatu důvodů, pro které byla zamítnuta žaloba stěžovatele. Ničeho nelze vytknout ani úvaze krajského soudu, který posoudil argumentaci stěžovatele jako účelovou v části, v níž tvrdil, že neví, za který přestupek byl vlastně trestán. Je tomu tak proto, že si stěžovatel musel být dobře vědom toho, po jaké jízdě byl hlídkou Policie České republiky zastaven. Tedy, že to bylo dne 6. 7. 2013, přesně v 11.52 hodin. Stejně tak by si měl být zástupce stěžovatele vědom toho, že je irrelevantní, zda k zastavení stěžovatele pro rychlou jízdu došlo před tím nebo až po té, co si stěžovatel jel totožnou trasou koupit cigarety. Takový postup a způsob odůvodnění rozsudku krajského soudu není ani nesrozumitelný, ani není „*vlastní totalitním a nedemokratickým režimům*“, jak tvrdí stěžovatel.

Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný ani z jiných důvodů, ke kterým by musel Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti. Je z něj dostatečně patrné, že správní soud posoudil zákonnost napadených rozhodnutí skrze veškeré žalobní námitky obsažené v žalobě stěžovatele ze dne 4. 6. 2014. Při svém rozhodování vyšel i ze skutkového stavu zjištěného žalovaným (čl. IV. 4 a násl. rozsudku) a současně z něj vyplývá, jak krajský soud posoudil věc po právní stránce, proč má žalobní výhrady stěžovatele za liché, mylné či vyvrácené a z jakých důvodů má za to, že obstály skutkové a právní úvahy žalovaného. Přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu ostatně svědčí i samotný obsah podané kasační stížnosti. V tomto mimořádném opravném prostředku stěžovatel vytýká správnímu soudu věcnou nesprávnost tímto soudem vyslovených názorů k otázce přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a nesprávnost vyslovených názorů krajského soudu.

Rozsudek krajského soudu není stížen ani jinou vadou řízení, spočívající v tom, že by krajský soud neprovedl stěžovatelem navrhané důkazy. V rozsudku krajského soudu je zřetelně uvedeno a podrobně odůvodněno, z jakých důvodů správní soud nevyhověl požadavku stěžovatele na doplnění dokazování a neprovedl jím navrhané důkazy ke skutkovým okolnostem, které nebyly tvrzeny již před správním orgánem, ač tvrzeny být mohly (srov. rozsudek krajského soudu, str. 9 odst. 4-6, str. 7 odst. 1 a 2; str. 16 odst. 1 a násl.).

Rozsudek krajského soudu není nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (v otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a v otázce prokázání spáchání skutku, resp. neprokázání překročení dovolené rychlosti stěžovatelem), ani pro vady v řízení při zjišťování skutkového stavu věci.

Jak Nejvyšší správní soud uvedl již shora, plně ob stojí vyslovený právní názor krajského soudu, že napadená správní rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná.

Na uvedeném ničem nemění ani argumentace stěžovatele o tom, že pokud krajským soudem nebyly provedeny stěžovatelem navrhané důkazy (zejm. „odborný posudek“), nebylo ani prokázáno, že by se stěžovatel ve skutečnosti dopustil posuzovaného protiprávního jednání, že měřicí zařízení bylo k tomu oprávněným příslušníkem Policie České republiky použito v souladu s návodem k obsluze a že ani nebyla prokázána odbornost tohoto příslušníka policie k manipulaci s měřicím zařízením.

Nedůvodné je i tvrzení stěžovatele o nevěrohodnosti ve spise založené kopie Osvědčení Policie České republiky č. 7/12 ze dne 12. 4. 2012. Tato kopie dostatečně dokládá a osvědčuje, že příslušník organizační složky Policie České republiky (OSD – oddělení silničního dohledu, odboru služby dopravní policie), policista pprap. M. Č., OEČ X, do jehož působnosti spadá kontrola bezpečnosti a plynulosti silničního provozu (včetně apriori měření rychlostí přidělenými operativními prostředky), je dostatečně způsobilý a kompetentní k obsluze měřicího zařízení (Ramer 10C), jímž bylo zaznamenáno překročení dovolené rychlosti stěžovatelem (zde o 66 km/hod.). Je tomu tak proto, že se z titulu výkonu své pravomoci podílí na objasňování desítek, ne-li stovek protiprávních jednání

pokračování

obdobných jednání, které spáchal stěžovatel. Za tohoto stavu není možné, ani účelné, aby správní orgány při svém rozhodování v každé jednotlivé přestupkové věci striktně vyžadovaly a měly založeno příslušné Osvědčení policisty v originálním vyhotovení (zpravidla jeden exemplář). Měl-li však stěžovatel přesto pochybnosti o odbornosti příslušníka dopravní policie v oblasti obsluhy měřicího zařízení, s nímž z titulu své pravomoci téměř denně manipuluje, měl dostatek příležitostí, aby v řízení před správním orgánem I. stupně i v odvolacím řízení před žalovaným, své pochyby předešel. Pokud tak ale neučinil a zůstal v tomto směru nečinným (nesdělil důkazní návrhy, nezpochybňoval provedené důkazy správním orgánem ve správním řízení), nemůže se až nyní, v řízení před správními soudy, účinně domáhat provedení důkazů, či zpochybňovat zjištěný skutkový stav správními orgány. Stěžovatel si tak sám svou nečinností ve správním řízení omezil možnosti soudního přezkoumávání budoucího správního rozhodnutí, a to i při respektování principu plné jurisdikce v soudním řízení správním.

Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud neshledal, že by napadený rozsudek krajského soudu byl nezákonný pro důvody podřaditelné pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Ze všech uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele směřující proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 11. 2015, č. j. 51 A 11/2014 – 76, protože není důvodná (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Jelikož skutkové závěry správních orgánů i krajského soudu byly zcela dostatečné, neshledal Nejvyšší správní soud nejmenšího důvodu k tomu, aby jakkoliv doplňoval skutkový stav věci podle důkazních návrhů stěžovatele (*např. čtením spisového řádu Policie ČR, čtením „odborného posudku“, či čtením internetové aplikace mapy.cz s vyznačenou délkou silnice R/10*).

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje kasační soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. března 2016

JUDr. Jaroslav Hubáček

předseda senátu